

PORADNA PRO ŽENY A DÍVKY

Palackého 131, Frýdek-Místek (u Národního domu)
Tel. (zázn.): 558 434 961

Otevřeno: Po: 7.30 - 17.00
Út: 7.30 - 15.30
St: 7.30 - 15.30
Čt: 7.30 - 15.30
Pá: Jen pro objednané

Po domluvě možno přijít i mimo tuto pracovní dobu.

VŠECHNY SLUŽBY JSOU DISKRÉTNÍ A ZDARMA!

Děkujeme Apoštolské církvi ve Frýdku-Místku za finanční podporu
jarního vydání časopisu Slunečnice pro školy.

Vydává: Poradna pro ženy a dívky
Redakce: Ivana Grussmannová, Lenka Diasová, Míša Hrušková
E-mail: frydek@poradnaprozeny.eu
Bankovní spojení: Název účtu: OS ONZ - PP PRO Z. A D.
Číslo účtu: 158 624 788/ 0300

Počet výtisků: 1000
Cena: Zdarma, neprodejně

Časopis pro mladé bez rozdílu pohlaví

Ročník 18, číslo 3 – 4, březen – květen 2016

Víte, proč máme dvě uši a jen jedna ústa?

Abychom méně mluvili a více poslouchali. Ne slyšeli, ale vážně poslouchali a naslouchali druhým, co nám chtějí říci. Tím dáváme najevo svým přátelům, rodině i svým milým, že nám na nich záleží, že jsou pro vás důležití. Být pro někoho důležitý je asi jeden z největších snů lidstva. To všichni chceme. Snad nikdo nechce být sám. Kdo říká, že ano, ten jen našťavně maskuje svá minulá zklamání.

Naslouchat neznamená dělat to, co si druhý přeje. Pomáhá lépe poznat a pochopit druhého. Nevytvářejí se zkrslé domněnky, které když jsou šířeny dál, způsobují více škody než užítku. Naslouchání vyvolá také ten úžasný bumerangový efekt, kdy svým příkladem docílíme té samé reakce od okolí – bude nám dopřáno sluchu. Ano, jak chceme, aby se okolí chovalo k nám, tak se my sami chovejme k ostatním. A jako bonus se tak perfektně vyřeší mnoho problémů a nedorozumění. Když mezi dvěma lidmi nefunguje komunikace, když spolu nemluví a nenaslouchají si, skáčou si do řeči. Každý chce být vítěz v tom, co bude řečeno a kdo bude mít poslední slovo. Vítězem ale není nakonec ani jeden z nich. Protože se tento vztah začne pomalu drodit, až nakonec stejně skončí.

Existují lidé, kteří se rádi poslouchají. Vedou dlouhé, rádoby chytré monology. Nebo naopak. Svou výřečností baví celou společnost či se snaží svými argumenty prosadit svoji pravdu za všech okolností. Snaží se na sebe upoutat pozornost. Dokázat všem, jak jsou zajímaví a úžasní. Proč to takoví lidé dělají? Protože chtějí být pro někoho důležití. Jenže na to jdou špatnou cestou. A vrátíme se opět na začátek.

Je ještě jeden důvod, proč máme pouze jeden orgán, který slouží právě k mluvení. Slovo má být užíváno s rozvahou, používat jich raději méně než více. Slova mají totiž obrovskou moc. Umí zahřát, ale také ublížit neskutečným způsobem. Zlá slova dokážou v srdci vytvořit trvalé jizvy, dokážou potupit lidskou důstojnost. Ve zlosti sami můžeme říct něco, co už nejde vzít zpátky a čeho pak můžeme litovat.

Mám pro vás jeden tip. Až za vámi někdo blízký přijde a bude se chtít s něčím svěřit, o něčem si s vámi popovídat, mlčte. Koukejte tomu druhému do očí, občas přikývněte - dáte tak najevo druhému, že ho opravdu posloucháte. Nechte ho říct celý příběh. Nedávejte rady, nepoučujte ho, nepřerušujte ho. Uvidíte, jak tento člověk pookřeje, jak bude šťastný nebo se mu viditelně uleví. Ne nadarmo se říká, že sdílená starost je poloviční starost, sdílená radost je dvojnásobná radost.

Míša

J. King: „Naslouchejte lidem a oni vám řeknou, kdo jsou“.

R. K. Sprenger: „Monolog váš svět zmenšuje. Dialog ho zvětšuje“.

R. Montgomery: „Opravdu posloucháte, nebo jen čekáte na svou příležitost promluvit“?

Neznámý autor: „Že si nerozumíme, je normální. Že si porozumíme, je zázrak“.

Francois de la Rochefoucauld: „Slovy můžeš zatajit cokoli, skutky tě prozradí“.

Obsah

Proč?.....	2
Věci všedního života	3
Otázky – odpovědi na to, co vás zajímá	4
Tip na výlet, Ach, ty tkaničky	5
Pár slov k zamyšlení	6
Veselá stránka	7
Stránka nejen pro křesťany	8
Jména a příjmení	9
Zamilovanost pod drobnohledem	10
Gelové kuličky	12
Taky komolíte slova?	13
Historie smajlíků	14
Dvojstránka pro ty, co rádi tvoří krásné věci z různých materiálů	16
Vyrobte si domácí zmrzlinu	18
Luštíme pro zábavu i pro výhru	19

Proč?

Proč se říká „Jednou za uherský rok“?

Už jste se určitě setkali s tím, že vám někdo řekl: „Ty přijdeš tak jednou za uherský rok!“. Nebo jste uvedené slovní spojení použili sami. Proč zrovna za uherský rok?

Synonymum k uherskému roku je: zřídka, popřípadě vlastně nikdy. Souvisí se zlehčováním, zpochybňováním reálnosti termínu, s nevěrou v uskutečnění něčeho.

V době tureckých válek byli vojáci najímáni do služby v Uhrách na určitou dobu, avšak ta se stále prodlužovala.

Některé prameny ovšem uvádějí, že se vůbec nemusí jednat o jednotku časovou, nýbrž že jde (jako je tomu u světelného roku) o jednotku vzdálenosti. Kupříkladu maďarský kronikář Šimon z Kézy ve své kronice Gesta Hungarorum uvádí toto (přeloženo do srozumitelné češtiny):

„Uherským rokem můžeme označit vzdálenost, kterou ušel sjednotitel maďarských kmenů Gejza za dobu, která se rovná právě jednomu nepřestupnému roku“.

Podrobnější vysvětlení termínu si můžete najít na www.google.cz. Termín je totiž vysvětlován z více hledisek. Běžně jej ale používáme spíše ve spojení výše uvedeném.

Proč se říká „Na svatého Dyndy“?

„No jasně, ty to uděláš tak akorát na svatého Dyndy“! Tak tohle slovní spojení jste už určitě taky slyšeli. Proč na svatého Dyndy?

Rozumíme tím, že to nebude nikdy, za žádných okolností, v žádném případě. Používá se i rým: „Na svatého Dyndy anebo nikdy“. Svatý Dyndy je tak patronem neexistujícího dne.

Podobný význam mají další slovní spojení, jako např. až naprší a uschne, až budou mít slepice zuby, až bude Měsíc modrý, apod.

Takže se jedná o vyjádření nekonečného čekání, které nemá budoucnost.

Ivana

Luštíme pro zábavu i pro výhru.

Řešení soutěžního úkolu z podzimního čísla Slunečnice: máte 5 sklenic a 16 tužek.

Řešení nevyherních úkolů: 1) Jedna z žen byla lékařka. 2) Vanilka, koriandr, saturejka, oregano, paprika, tymián, libeček. 3) Díra. 4) Je to možné. Narodil se 31. 12. a se svým kamarádem mluví 1. 1. Takže především (30. 12.) mu opravdu bylo ještě 25 let, 31. 12. pak slavil 26. narozeniny, letos mu bude 27 a tudíž další rok mu bude 28 let.

Dnešní soutěžní úkol:

Následující přísloví se promíchala a vy máte za úkol dát je zase do správné podoby:

- 1) Co je dovoleno pánovi, tam je zlato na hnoji.
- 2) Kde rodina v rozbroji, třetí se směje.
- 3) Každá liška třetí den smrdí!
- 4) Když se dva perou, ryba i host.
- 5) Mladí ležáci svůj ocas chválí.
- 6) Kam oči, tam hlava, nemluv o provaze.
- 7) Pozdní hosti se neúčtují.
- 8) Přátelské služby není dovoleno kmánovi.
- 9) Staří žebráci jedí kosti.
- 10) Kam hlava, tam tělo v oběšencově domě.

Řešení pošlete na e-mail: frydek@poradnaprozeny.eu nebo můžete své řešení zavolat na tel.: 558 434 961, 731 752 513. Řešení pošlete nejpozději do 16. května. Ze správných odpovědí vylosujeme 17. května jednoho výherce, který od nás získá dvě vstupenky do kina. O výhře budeme výherce informovat.

Nesoutěžní úkol:

Čtyři kamarádky

Jsou čtyři velké kamarádky a každá z nich má jiné domácí zvířátko, má ráda jinou barvu a k snídani si dává něco jiného k jídlu a pití. Vaším úkolem je zjistit, která z kamarádek má ráda červenou barvu, přičemž můžete vycházet z následujících znalostí:

Monika nesnídá ani rohlíky, ani sušenky.

Jana nepije kakao ani džus.

Simonina oblíbená barva je fialová.

Dívka, která snídá párky, k nim pije čaj.

Dívka, která má ráda fialovou, má doma kočku.

Monika nemá psa.

Petra nepije mléko ani kakao.

Jana ani Monika nemají rády růžovou.

Dívka se psem má ráda modrou.

Dívka, která chová andulku, pije kakao.

Petra ani Jana nesnídají párky.

Dívka s fretkou nesnídá jogurt ani rohlíky.

Příjemné luštění vám přeje Ivana.

Vyrobte si domácí zmrzlinu

Blíží se léto a s ním horké dny. No a v těch vás krásné osvěží lahodná zmrzlina. Můžete si ji vyrobit sami a překvapit tak třeba své rodiče nebo kamarády.

Dobrá rada na úvod:

Když zmrzlina při výrobě postupně tuhne pod bodem mrazu, potřebuje, aby s ní bylo neustále promícháváno, protože jen tak se neutvoří velké krystalky vody. Čím lépe a častěji se míchá, tím menší krystalky a tím hebká a hladší pocit budete mít v ústech. Nejlepší je domácí zmrzlinu, kterou dáte do mrazáku, každou půlhodinu vytáhnout, rychle ji promixovat nebo promíchat, a pak ji zase vrátit do mrazáku.

Jako mléčnou složku můžete použít kvalitní zakysanou smetanu. Ale můžete se rozhodnout i pro šlehačku, mascarpone, jogurt, řecký jogurt, tvaroh, přibíňák, termix, lipánek, kokosovou šlehačku, sojové mléko, mandlové mléko nebo mléko z ovesných vloček.

Ovocná

Použité suroviny:

500 g předem zmraženého ovoce (jahody, lesní směs, meruňky, broskve, tepelně upravená rebarbora, jednotlivě nebo v libovolné kombinaci). Dále 2-3 lžíce cukru podle sladkosti ovoce, 1 kelímeček zakysané smetany, trochu studeného mléka, nejvýš 100 ml.

Postup:

Všechny suroviny kromě mléka umístěte do kuchyňského robotu se sekacím nástavcem, případně do výkonného mixéru. Zapněte na plné obrátky a pozvolna přilévejte mléko – ale jen malinko, aby se obsah nádoby mohl spojit dohromady. Pár lžic úplně stačí. Když to přeženete, uděláte si ledový ovocný koktejl, ne zmrzlinu. Raději, místo přilévání mléka, několikrát zastavte robota, stěrkou promíchejte obsah nádoby a pokračujte v mixování.

Mixujte, dokud nevznikne mražený krém, asi půl minuty až minutu. Ihned podávejte. Pokud byste tuhle zmrzlinu chtěli zmrazit, počítejte s tím, že tím přestane být tak hebká a krémová.

Čokoládová

Použité suroviny:

30 g kakaa, 285 ml plnotučného mléka, 150 ml smetany ke šlehání, 100 g čokolády na vaření, 50 g cukru.

Postup:

Mléko s cukrem přivedte k varu a poté do něj vmíchejte na kousky nalámanou čokoládu a prosáté kakao. Poté směs sejměte z plotny a míchejte až do úplného rozpuštění čokolády.

Směs nechejte vychladnout, mezitím našlehejte smetanu a vmíchejte ji do chladného čokoládového krému. Poté vše vlijte do vhodné nádoby a dejte zamrazit. Během mražení promíchejte.

Svou domácí zmrzlinu můžete posypat sekanými nebo mletými oříšky, mandlemi, sekanou čokoládou, můžete ji posypat čerstvým ovocem dle sezóny (borůvky, maliny, jahody). Při jejím servírování můžete přidat oplatku. Můžete zmrzlinu přelít malinovou šťávou, karamellem. Vaší fantazii se meze nekladou.

Ivana

Věci všedního života

Kolem nás je spousta věcí, které jsme si zvykli brát jako samozřejmost. Prostě k našemu životu tak nějak patří. Nebo je bereme jako věci každodenní potřeby, a zvykli jsme si, že jsou. Vůbec nás ale nenapadne přemýšlet, jakou mají historii vzniku, jaké mají složení, jaký mají význam. Někteří z nich se podíváme na zoubek nejen dnes, ale i v příštích číslach Slunečnice.

Prach

S prachem v domácnosti vedeme nikdy nekončící boj. Ať děláme, co děláme, prach stejně vítězí. Všude kolem nás se vznášejí prachové částice, které usedají, kam se dá. Kde se ale vzaly? Tuto otázku si položili i naši geologové. Prach zkoumají a tak poznávají, odkud přicestoval - zdrojem může být vzdálená poušť i sopka. Mohou určit i zdroj průmyslového znečištění a případně hnát původce k odpovědnosti. Prachové stopy v usazeninách, například ve vápencích, zase prozrazují dávné změny klimatu, dopady asteroidů nebo sopečné erupce.

Pozemská atmosféra obsahuje prach z různých zdrojů jako půdní prach nesený větrem, sopečné erupce a znečištění. Vzdušný prach je považován za aerosol. Může ovlivnit vyzařování atmosféry a mít značný vliv na podnebí. Pokud je navíc prach složen z hořlavé látky jako je tomu v případě mouky a uhelného prachu, může představovat riziko výbuchu.

Prach jsou tuhé částice přírodního nebo průmyslového původu s průměrem menším než 500 mikrometrů. Polévatý prach jsou prachové částice unášené vzduchem menší než deset mikrometrů. Podle světové zdravotnické organizace způsobí znečištění atmosféry prachem ročně jen v Evropě 370 000 předčasných úmrtí. Prach je také předmětem výzkumu v Geologickém ústavu Akademie věd.

Prach je odpovědný za některé nemoci plic, zvláště u horníků, kdy může způsobovat alergii nebo působit jako spouštěcí mechanismus astmatu. Ale nejen horníci s ním mohou mít problémy. Možná právě někdo z vás je alergický na domácí prach, nemůže mít doma koberce, záclony ani závěsy, tj. předměty, které jsou tzv. lapači prachu.

Částice domácího prachu jsou vytvářeny především domácími obyvateli odpadáváním kožních buněk; část domácího prachu pochází z atmosférického prachu zvenčí. Pozorování prachových částic v přímém slunečním světle může odhalit tvar háčku. Většina prachových částic v našich domácnostech pochází z mrtvé kůže.

Tvorbu prachu ovlivňují domácí roztoči. Obecně jsou přítomni na veškerém povrchu i ve vzduchu. Domácí roztoči se živí částicemi organické hmoty, tvořící hlavní složku domácího prachu. Vylučují enzymy pro trávení prachových částic. Enzymy a stolice roztočů se stávají součástí domácího prachu a právě ty mohou probouzet u lidí alergickou reakci. Prachovým roztočům se daří ve vláknech matrací, čalouněného nábytku a koberců.

Částice tvořící domácí prach se snadno stávají vzdušnými. Proto je třeba věnovat odstraňování prachu pozornost, neboť činnost, jejímž cílem bylo odstranit prach, ho může místo toho pouze učinit vzdušným. Prach ve vzduchu nevidíte, ale zkuste třeba jen zatřást hlavou, načečrat vlasy, když na vás svítí sluníčko a uvidíte, kolik prachu jste rozvířili.

Domácí prach lze odstranit např. vytíráním, stíráním látkou či houbou, prachovkou nebo sáním do vysavače. Tak šup pro prachovku a vysavač a dejte se do díla. Ale počítejte s tím, že za dva tři dny vás odstraňování prachu čeká znovu.

Ivana

Otázky – odpovědi na to, co vás zajímá

Dobrý den.

Mám problém. Mám kluka, kterého strašně moc miluju, je na mě hodný, máme spoustu společných zájmů. Jenže já jsem vysoká, měřím 188 cm a můj kluk je o dost menší, měří 172 cm. Mám obavu, že vedle sebe vypadáme směšně, že se nám budou ostatní smát. Co s tím?

Katka

Katko, přešš, že svého kluka miluješ a že máte spoustu společných zájmů. Teď si představ, že bys chodila s klukem, který by byl vysoký, jako jsi ty. Nebo by byl ještě vyšší. Ale choval by se k tobě arogantně, byl by vulgární. Jeho hlavním koníčkem by bylo vyledávat v hospodě. Co je lepší?

Chápu. V naší společnosti se to různými předsudky stále ještě jen hemží. Že by partner měl být vyšší, že by měl být starší než partnerka, ale zase ne více, než udává nepsaná společenská norma. Pro vztah dvou lidí jsou ale podstatnější věci. Jako např. to, že je partner spolehlivý, že je zodpovědný. Že mu můžu důvěřovat, že mě podrží, když se dostanu do krize, pomůže, když je mi špatně. Že si mě váží, že má ke mně úctu.

Sama si odpověz na otázku, co je pro tebe ve vztahu podstatnější. To, že je ti se svým partnerem dobře, že si máte spolu co říct, že vás baví spolu trávit čas? Nebo to, co si o vás dvou myslí okolí. Okolí dokáže být někdy velmi nekritické a kruté. Pokud se vám někdo posmívá za váš výškový rozdíl, je hloupý. Protože posmívat se komukoliv za cokoliv není pěkné. Takový posměváček má mnohdy sám se sebou spoustu problémů. Jen je nevidí a léčí si své ego tím, že poukazuje na domnělé chyby a nedostatky druhých.

Předpokládám, že už když jste spolu začali kamarádit či chodit, tak jsi věděla, že je menší než ty. Přesto jsi do vztahu s ním šla.

Je taky možné, že pro tebe váš výškový rozdíl bude tak nepřekonatelný, že se kvůli němu rozejdete.

Otázka rovněž je, co na to tvůj kluk. Jemu to taky vadí? Nebo je v pohodě a vůbec vaše výškové rozměry neřeší.

Doporučuji promluvit s ním o tvých obavách. A vnímat, jak se k tomu staví on.

A Katko, na závěr malé připomenutí z pohádky, kterou jistě znáš. Šíleně smutná princezna v podání Heleny Vondráčkové byla taky větší než její milý - princ v podání Václava Neckáře. Na svatbě to vyřešili korunou na hlavě prince. Ty to můžeš řešit i tak, že nebudeš nosit vysoké podpatky, abys nebyla ještě vyšší, a naopak tvůj kluk bude nosit boty s vyšší podrážkou. To když budete někde ve společnosti. A tuším, že když jsi s ním doma, je ti úplně fuk vaše výška.

Přeji ti, ať uděláš správné rozhodnutí, kterého nebudeš muset jednou litovat.

Ivana

Milovaná žena se ve tvých očích stane krasavicí.

Láska k bližnímu začíná u sebe samého.

Ne ten milý, kdo krásný, ale ten krásný, kdo milý.

Rady:

Na hladině se barvy nesmíchají. Pokud chcete barvy míchat (např. zelenou ze žluté a modré), musíte tak učinit v nějakém malém kalíšku (např. od smetany do kávy) a teprve poté nakapat na hladinu. Pokud jsou na mramorovaném předmětu nehezke sraženiny, zřejmě jste nedali pozor při míchání barev na hladině, nebo jste předmětem trhli. Sraženiny nechte uschnout. Většinou skončí jako násobná vrstva barvy, která je slaboučká a ničemu nevadí. Nejjednodušší náprava třeba u krabičky je přidat mašli ve vhodné barvě.

Při mramorování papíru a lehčích předmětů přidejte do vody trochu lepidla na tapety, aby se papír nepotopil. Pokud mramorujete skleničky a další kuchyňské nádobí určené pro uchovávání potravin, servírování atd., ozdobte jen ty části, které se nebudou potraviny přímo dotýkat nebo kterých se nebudete dotýkat ústy (v případě sklenic).

Mramorování pomocí pěny na holení

Na tácek nastříkáte pěnu na holení, kouskem kartonu ji rovnoměrně rozetřete, aby vznikla vrstva asi 2 cm vysoká a plocha velká jako papír, na který budeme mramorovat. Pokud chcete mít jistotu, že si tácek nezničíte, vyložte ho alobalem. Na povrch pěny naneseš opatrně štětcem hodně ředěnou barvu, můžete malovat nepravidelné skvrny nebo zkusit vymyslet i konkrétní obrázek. Na štětec se nesmí vůbec tlačit, povrch pěny musí zůstat stále rovný bez prohlubní, barvu můžete také na povrch pěny nakapat. Vezmete špejli a barvy několika tahy promícháte a roztáhnete do stran, aby vznikl mramorovaný vzhled. Je potřeba pracovat poměrně rychle, protože pěna barvy rychle absorbuje a povrch osychá. Na pomalovanou pěnu přiložíte bílou čtvrtku, plochou dlaně budete chvíli rovnoměrně přejíždět přes celou plochu. Čtvrtku odklopíte, objeví se na ní obtisknutý obrázek. Chvilku počkáte a pak setřete zbytky pěny ze čtvrtky kouskem kartonu. Po oschnutí přestříkáte obrázek bezbarvým lakem - hlavně kvůli fixaci.

Barevný povrch pěny setřete pryč opět stěrkou z kartonu, zbylou pěnu můžete opakovaně používat, dokud není hodně špinavá (tmavě šedá).

Různé značky pěny na holení se mohou chovat trochu jinak, do některých se barva hodně vsakuje - povrch rychle osychá a ve výsledných obrázcích se pak objevují bílá místa bez obtisku.

Chce to trpělivost, ale jak známo, trpělivost přináší růže. V tomto případě přináší radost z hotových výrobků.

Ivana

Dvojstránka pro ty, co rádi tvoří krásné věci z různých materiálů

Mramorování

Mramorování je technika, kterou si můžete speciálními barvami ozdobit různé druhy povrchů, které se krátkým ponořením do vody nezničí. Výsledný efekt připomíná mramor, proto ten název.

Tato technika je vhodná na papír, dřevo, hedvábí, sklo, umělé hmoty, vyfouknutá vajíčka, svíčky, textil, hedvábí, plexisklo, lepenku, polystyren, kov, obaly na knihy, proutí, kameny, květináče, papírové krabice.

Mramorováním můžete vyzdobit krabičku na dárek. Mramorovaný obal na knihu je také pěkným dárkem. Darovat tak můžete sadu obalů v různých velikostech, knihy nemají jednotný tvar.

Jemným mramorováním ozdobený kámen, na který pak napíšete citát nebo vzkaz „od srdce“, se stane zajímavým a originálním dárkem. Mramorovací barvy jsou vyrobeny na bázi organického rozpouštědla, proto je dobré pracovat v dobře větratelné místnosti. Navíc jsou barvy silně přílnavé. Barvy nejsou krycí, použijte je tedy na světlý povrch, aby mramorování vyniklo (nebo předměty nejprve natřete bílou barvou).

Postup:

Při tvorbě je lepší používat rukavice, staré oblečení a jako podklad staré noviny, protože barvy přilínají snad na vše ve svém okolí.

Do misky nalijte vodu, při mramorování papíru je ale dobré přidat do vody trochu tapetovacího lepidla. A přidejte pár kapek barvy (2-3 barvy), kterou před použitím protřepejte. Je lepší začínat od tmavé do světlé, druhá barva vytlačuje první.

Plocha vodní hladiny by měla být stejná nebo o něco větší než je povrch mramorovaného předmětu.

Špejlí barvy opatrně zamíchejte, aby se vytvořily spirály a vlnovky. Během míchání můžete ještě přikapávat barvy. Lahvičky držte šikmo, ne kolmo. Dlouho neotálejte, nebo se vytvoří blána, kterou už nebudete moci na mramorování použít. Mramorování předmětů ponořením (vaječných výfuků, papírových koulí, svíček, skleniček, váziček) by mělo být pomalejší, naopak vyjmutí by mělo být rychlé. Během ponořování můžete předmětem lehce otáčet.

Lehké a ploché předměty položte na hladinu opatrně tak, aby se nepotopily, pokládejte nejprve jednu stranu. Při pokládání druhé můžete už tu první zvedat z hladiny. Při mramorování např. krabičky, nechte mramorovanou stranu chvíli zaschnout a znovu namíchejte barvy a smočte postupně boky. Větší předměty, jako např. stínítko nebo květináč položte na hladinu k jedné straně, abyste je mohli celé otočit po hladině (pozor na velikost nádoby). Zbytky barev na hladině již nelze znovu použít. Setřete je proto (např. pomocí papírové utěrky). Doba zasychání je různá, závisí na povrchu výrobku, který jste mramorovali. Většinou se pohybuje mezi 1 a 3 hodinami. Ale pozor u hladších nesavých povrchů (svíčky, CD), schnou déle, některé i několik dní. Hotové mramorované výrobky je lepší přestříkat bezbarvým lakem, aby mramorování vydrželo déle a neloupalo se. Zdobené předměty lze otírat vlhkým hadrem.

Tip na výlet

Hukvaldská obora

Pěkný a nenáročný je výlet na Hukvaldy. Na Hukvaldy dojedete i zdarma autobusem č. 5 (pokud máte kartu na místní dopravu). Pokud kartu nemáte, zaplatíte klasických 10 korun.

Můžete si vyšlápnout na hukvaldský hrad. Pokud jej nechcete při svém výletu navštívit, ale chcete si prohlédnout oboru, tak se můžete vydat k památníku Lišky Bystroušky. Její sochu ale nějaký vandal v loňském roce ukradnul, zůstal jen kámen. Od něj se vydáte rovně. Tato cesta Vás dovede na konec hukvaldské obory. Je to od Lišky Bystroušky asi 2 km a celá trasa výletu vede po asfaltové silnici. Na této trase si můžete prohlédnout amfiteátr v hukvaldské oboře, loveckou chatu Hubertku, hukvaldské polesí. V hukvaldské oboře zahlédnete stáda daňků, muflonů, a pokud budete mít štěstí, tak i bažanty královské. Možná zahlédnete i jelena. My měli štěstí, daňkové byli pár metrů od nás, byli jsme svědky i jejich souboje, při kterém byli do sebe zaklesnutí svými parohy. Muflony jsme pozorovali dalekohledem. Pokud máte dalekohled, nezapomeňte si jej doma.

My se vydali oborou až nakonec a pokračovali jsme do Kozlovic, kde nám od Mlýna jel autobus č. 4 zpět do Frýdku-Místku. Vydat se ale můžete i dál do Frenštátu pod Radhoštěm. Od rozcestníku na konci obory je to 8 km.

Ideální doba k návštěvě obory na Hukvaldech je květen, kdy kvetou kaštany. Hukvaldská obora je otevřena celoročně, bez omezení. Do obory můžete i se psem, samozřejmě ale na vodítku.

A na procházku hukvaldskou oborou můžete vyzkoušet níže uvedený tkaničkový fígl.

Ivana

Ach, ty tkaničky...

Umíte si pořádně zavázat tkaničky, aneb k čemu je dírka navíc?

Ať už běháte, chodíte na pěší túry nebo se jen přemísťujete do práce nebo do školy, tento fígl, o jehož existenci nemá leckdo tušení, se vám bude určitě hodit. Sbohem, puchýře!

Všimli jste si na svých sportovních botách malé dírky nad uvázanými tkaničkami? Přemýšleli jste někdy o tom, proč tam je?

Má to svůj důvod. A výhody z něj plynoucí mohou být - obzvláště v případě, že vám bota nesedí na noze úplně přesně - nezanedbatelné. Tato dírka totiž slouží k provléknutí tkaničky a přitážení boty na nohu přesně tak, jak to má být. Udržuje váš kotník a patu správně sešněrované, aniž byste museli utahovat celou botu a svírat si tak prsty i nárt. Díky jakémusi zámku, který správným úvazem vytvoříte, vám noha v botě už nebude klouzat.

Jak na to? Tkaničku provléknete dírkami nikoli křížem, ale na té straně, kam tkanička patří. Taktó vytvoříte na obou stranách jakousi smyčku. Až potom tkaničky klasicky překřížíte a provléknete protilehlý konec výše uvedenou smyčkou. Utáhněte směrem dolů!!! Pokud byste tahali směrem nahoru, smyčka by se nestáhla úplně. Pak klasicky uvažte mašličku. A máte perfektně zašněrované boty.

Pokud na svých botách dírku navíc nemáte, můžete stejným způsobem využít poslední dírky. V tomto videu si můžete názorně prohlédnout, jak „uzamknout“ nohu v botě a předejít tak jejímu odírání v ní a následným puchýřům: https://www.youtube.com/watch?v=IijQyX_YCKA.

Běhu a chůzi zdar! Míša.

Zdroj: <http://g.cz/seat-umite-si-poradne-zavazat-tkanicky-vite-k-cemu-je-dirka-navic>

Dár slov k zamyšlení

Profesor na univerzitě položil svým studentům otázku: „Je vše, co existuje, stvořeno Bohem?“ Jeden ze studentů nesměle odpověděl: „Ano, je to stvořeno Bohem.“ „Stvořil Bůh vše?“ zeptal se profesor. „Ano, pane!“ odpověděl student. Profesor tedy řekl: „Jestliže Bůh stvořil vše, to znamená, že Bůh stvořil i zlo, které existuje. A díky principu, naše činnost určuje nás samé - Bůh je zlo.“ Jak to student uslyšel, ztichl. Profesor byl sám se sebou spokojený. Najednou zvedl ruku jiný student: „Pane profesore, mohu Vám položit otázku?“ „Samozřejmě,“ řekl profesor. Student se postavil a zeptal se: „Existuje chlad?“ „Co je to za otázku, samozřejmě že ano, tobě nikdy nebylo chladno?“

Studenti se zasmáli otázce spolužáka, ale ten pokračoval. „Ve skutečnosti pane, chlad neexistuje. V souladu se zákony fyziky je ve skutečnosti chlad pouze nepřítomnost tepla. Člověka a předměty můžeme popsat a určit jejich energii na základě přítomnosti nebo vytvoření tepla, ale nikdy ne na základě přítomnosti či vytvoření chladu. Chlad nemá svou jednotku, v níž ho můžeme měřit. Slovo chlad jsme si vytvořili my lidé, abychom popsali to, co cítíme v nepřítomnosti tepla.“

A student pokračoval: „Pane profesore, existuje tma?“ „Samozřejmě, že existuje“, odpověděl profesor. „Znova nemáte pravdu, tma také neexistuje. Ve skutečnosti je tma díky tomu, že není přítomné světlo. Můžeme zkoumat světlo, ale ne tmou. Světlo se dá rozložit a zkoumat svazek paprsků, ale tma se změřit nedá. Tma nemá svou jednotku, v níž ji můžeme měřit. Tma je jen pojem, který si vytvořili lidé, aby pojmenovali nepřítomnost světla.“

Následně se mladík zeptal: „Pane, existuje zlo?“ Tentokrát profesor nejistě odpověděl: „Samozřejmě, vidíme to každý den - brutalita ve vztazích mezi lidmi, trestné činy, násilí, vše to není nic jiného než projevy zla“. Na to student odpověděl: „Zlo neexistuje, pane. Zlo je pouze nepřítomnost dobra, tedy Boha. Zlo je výsledkem nepřítomnosti božské lásky v srdci člověka. Zlo přichází tehdy, jako když přichází tma nebo chlad - tedy v nepřítomnosti světla, tepla a lásky“. Profesor si sedl. Ten student byl mladý Albert Einstein.

Dnes je více dětí, které si přejí rodiče, než rodičů, kteří si přejí děti.

Dno je ideální místo pro toho, kdo se potřebuje pořádně odrazit.

Čím měkčí mozek, tím tvrdší droga.

Lidem se nechce jít do sebe – bojí se, že by mohli zabloudit.

Postavil dům na skále – jenomže z písku.

Funkce dá člověku moc, ale nikoliv schopnosti.

Ivana

znak, kterým by označovala nevážné příspěvky. Mezi návrhy byl například znak # nebo sekvence (*).

Ale my už dnes víme, že uživatelé si vybrali jiného favorita. Dne 19. září roku 1982 vložil Scott E. Fahlman do diskuze tento krátký příspěvek:

I propose that the following character sequence for joke markers:

: -)

Read it sideways. Actually, it is probably more economical to mark things that are NOT jokes, given current trends. For this, use

: - (

Tedy: „Navrhuji, aby se pro označení vtipů používala následující sekvence znaků, čtete z boku ...“

Emotikon se ujal. Dvojtečka, pomlčka a závorka se rozšířily s nevídanou rychlostí po univerzitě a pak tato vymoženost přeskočila i na univerzity další.

Brzy se začaly objevovat variace na smajlík a fantazie internetové komunity, spuštěná tou krátkou Scottovou zprávou, už se nedala zastavit. „Ani jsem to po sobě tenkrát pořádně nepřečetl,“ vzpomíná vynálezce smajlíku, který se úsměvem docela podobá svému elektronickému výtvaru. „Netušil jsem tenkrát, že to bude tak významná zpráva.“

Pátrání po počátcích smajlíku ovšem probíhalo netradičním způsobem. Zpočátku nikoho nenapadlo, že dvojtečka a závorka započaly nějakou „novou éru komunikace“, a tak až po několika letech se začali zvědavci pít, odkud že ten smajlík pochází. Takže události, které jste si zde přečetli chronologicky seřazené, se ve skutečnosti vynořovaly v opačném pořadí - vždy, když někdo našel starší výskyt (nebo dokonce náznak výskytu) smajlíku nebo jiných ASCII art výtvarů, pochlubil se se svým historickým objevem na internetu.

Vykopávání prvního smajlíku tak můžeme nazvat internetovou archeologií.

Navíc se stalo, že se původní příspěvek Scotta Fahlmana zcela ztratil. Teprve v únoru 2002 začal Mike Jones z Microsoftu pátrat po té původní zprávě. Snažil se zjistit, jak by se jmenoval záložní soubor, kdyby ještě existoval. Podařilo se mu objevit jednu ze záloh kdesi na univerzitě a na starém čtecím zařízení pásku přečíst.

Do hledání, financovaného Microsoftem, se zapojilo přes deset lidí. Tak mohlo být diskuzní vlákno objeveno a „restaurováno“ v původní verzi. Skutečná elektronická archeologie, a zrovna k dvacátým narozeninám smajlíka.

Existovaly také snahy (např. i ze strany Microsoftu) o patenty týkající se emotikonů, to už je ale jiný příběh.

S trochou nadsázky bychom mohli smajlík označit za vynález, který zlidštil textovou komunikaci. Jiný naopak namítne, že znepréhledňuje text a že se jedná o berličku a nepotřebnou, odosobněnou vycpávku. Skutečně záleží na konkrétním případě. Jisté ovšem je, že smajlíky potkáváme na internetu, v kecálcích i smskách, a stále přibývají nové.

Jaký smajlík používáte nejraději vy?

Podle zdroje: <http://ohneta.pise.cz/10-historie-smajliku.html>

připravila pro vás Ivana.

Dvojtečka, pomlčka, závorka. Snad nikdo není na pochybách, co tato sekvence znaků znamená. Každý už dnes ví, že se jedná o způsob, jak i přes ryze textovou zprávu propašovat na druhou stranu nějaké ty emoce. Proto se také těmto sekvencím říká emotikon. Na internetu se jich vyskytuje nespočetné množství: v diskuzích, v emailech a stále častěji i v serióznějších textech. Asi vás překvapí, jak smajlík vznikl a jak hluboko do historie sahají jeho kořeny.

Je obtížné tomu uvěřit, ale první náznaky emotikonů se objevily již v době rozšíření psacích strojů, tedy na konci 19. století. Je to pochopitelné - psací stroj skutečně nemohl na papír obtisknout jiné znaky, než ty, jejichž obrysy měl na klávkách. A právě jednomu z uživatelů psacích stroje vděčíme za první zatím objevený smajlík. Nachází se v druhém čísle časopisu „The Typewriter World“ z roku 1897, kde je přetištěn humorný článek (ten je dokonce z roku 1890).

Je ovšem jisté, že se tehdejší smajlík neuchytil, protože na další výskyt se můžeme podívat až v roce 1953. Tehdy vyšel v novinách New York Herald Tribune inzerát - reklama na film Lili. V inzerátu byla použita grafika, kterou bychom dnes zcela jistě označili za smajlík. Ovšem ani tentokrát se revoluce nekonala.

Za autora grafického smajlíka, tedy rozesmátého žlutého obličejíčku, je všeobecně považován Harvey Ball, grafik a kreslív z Massachusetts. Někdy v roce 1963 dostal jako umělec na volné noze za úkol navrhnout firemní grafiku pro povzbuzení zákazníků i zaměstnanců jedné pojišťovací společnosti. Obrázek, který dnes vidíme na téměř každém diskuzním fóru, tehdy prý navrhl asi za deset minut. Zákazník byl spokojen, žluťoučký smajlík se stal součástí firemní identity a také zaměstnanci, snad jako pobídku k úsměvu na pracovišti, dostali usměvavé odznaky. Tento symbol se stal velmi populárním a ani ne o deset let později už bylo těchto odznaků prodáno přes padesát milionů.

V sedmdesátých letech také narazíme na první výskyt smajlíků v elektronické podobě. Přestože byl tehdy počítač ještě záležitostí armád velkých firem a ne jednotlivých uživatelů, už tehdy se objevila potřeba vyjádřit na počítačovém výstupu i jiné věci, než jen strohá fakta a čísla. Illinoiská univerzita sestavila ve své době jeden z mála systémů pro práci s počítačem (dnes bychom řekli "operační systém") PLATO. Čtvrtá verze tohoto systému, vydaná v roce 1972, již měl ve znakové sadě zabudované znaky velmi podobné dnešním emotikonům. I když, pravda, hranaté. A jejich vznik nebyl jednoduchý. Při určité klávesové zkratce se totiž nové znaky nepsaly napravo od znaků předchozích, ale přes tyto znaky. Šlo tak, nepochybně po mnoha experimentech, vytvořit malé obrázky. Např. pokud překryjete písmena W, O, B, T, A a X, dostanete něco, co skutečně připomíná smajlík. Je to velmi zajímavé, hlavně smajlík, který vznikne zadáním písmen V, I, C, T, O, R a Y, to už je téměř symbolické.

Konečně se dostáváme k bodu, který znamenal zlom pro internetové emotikony. Začalo to v osmdesátých letech, na pensylvánské univerzitě Carnegie Mellon University, kde začala skupina studentů počítačových věd nadšeně a intenzivně používat online „nástěnky“ (bboards), jakési předchůdce internetových diskuzí. Stal se z nich velmi důležitý sociální mechanismus, místo diskuze mezi studenty, profesory i fakultou. Mnohé příspěvky byly vážné a obecně zajímavé, jiné zase spíše zájmové. Dokonce už tenkrát nebyla nouze ani o flame war.

Protože mnohé z příspěvků byly vtipy (nebo pokusy o vtíp) a ne všechny bývaly pochopeny, byly tyto „flame wary“ (neutišitelné zuřivé diskuze) často zbytečné a činily diskuzi nepřehlednou. Proto se hledaly způsoby, jak dát najevo, že jsou některé příspěvky myšlené jako vtíp. V textové komunikaci nám schází komunikace neverbální nebo tón hlasu, které toto normálně vyjadřují, pokud se spolu lidé baví přímo nebo po telefonu, proto začala komunita hledat nějaký

Ptá se malý Kubík maminky, kolik je hodin. „Za deset minut bude sedm.“
Kubík se rozčílil a zakřičí: „Mě nezajímá, kolik bude za deset minut, já chci vědět, kolik je teď!“

„Mami, podej mi prosím encyklopedii!“ „A k čemu ti bude, Ríšo?“
„Ztratil jsem někde červenou mašinku a tatínek povídal, že v encyklopedii najdu všechno.“

Proč žijí žraloci ve slané vodě? Protože v pepřové by slzeli.

„Babičko, ty tvoje brýle zvětšují nebo zmenšují?“ ptá se Adélka. „Zvětšují, Adélko.“ „Tak si je, babi, prosím na chvíli sundej a ukroj mi kus dortu.“

„Tati, máš dobrou paměť na obličej?“ ptá se Vendelín tatínka. „Mám, proč to chceš vědět?“ „Tak to se ti bude hodit, protože jsem právě rozbil zrcadlo na holení.“

Baví se dva pasáči ovcí, jak velká mají stáda. První říká: „Já mám ve stádě 98 ovcí. A ty?“
„Já nevím. Pokaždé, když se je snažím spočítat, usnu!“

Plazí se dva hadi a mladší se ptá: „Mami, jsme jedovatí hadi?“ „Ne, proč se ptáš?“ odpoví maminka.
„To je dobře, já jsem se totiž kousl do jazyka.“

„Mami, je pravda, že když někdo umře, zbude z něj jen prach?“ „Ano, to je pravda Pepíčku.“
„Mami, tak to mi někdo umřel pod postelí!“

„Tati, je pravda, že mrkvička je zdravá na oči?“ ptá se malý Honzík.
„Jistě, Honzíku. Už jsi snad viděl králíka s brýlemi?“

„Slávku, co jsi koupil mamince k narozeninám?“ ptá se spolužák svého kamaráda. „Fotbalový míč.“
„To je dobrý dárek, ale tvoje máma přece nehraje fotbal?“
„To ne, ale ona mi taky k narozeninám dává knížky!“

Pepíček přiletí domů a volá: „Mami, mami, koupíš mi kolo?“ „Ne, je to moc drahé!“
„Ach jo, a nechceš si se mnou hrát aspoň na maminku a na tatínka?“ dál žadoní kluk.
„To bychom mohli.“ souhlasí matka.
„Tak se obleč, jdeme koupit malému kolo!“

Na ulici potká nula osmičku a povzdychne: „Tahle nová móda s páskem!“

Ve škole dojde na zkoušení zájmen: „Pepíčku, řekni nám příklad tří zájmen?“ vybízí učitelka.
„Co? Kdo? Já?“

Co to znamená, když v řadě třiceti netopýřů, visících hlavami dolů, sedí jeden hlavou vzhůru? Omdlel!

Starý pan Tkadloun kroutí hlavou: „Podívej, Zdenko, tady píšou, v případě požáru volejte sto padesát. Za mých mladých časů jsme volali: Hoří! Hoří!“

Co dá králík králičici k zasnubám? 24 karotkový prsten!

Je nutné chodit do církve, stýkat se s jinými křesťany?

V minulé Slunečnici jsme hledali odpověď na otázku, proč je tolik církví, a která je vlastně ta správná. Dnes si zkusíme odpovědět na otázku, jestli je nutné chodit do církve, stýkat se s jinými křesťany.

Představte si, že se stanete křesťanem. Stanete se tak třeba díky výchově, tj. vaši rodiče jsou věřící a vedli vás k víře od malička. A protože oni chodili pravidelně do kostela nebo do jiného křesťanského shromáždění, vy jako dítě jste chodili s nimi. A pak jste vyrostli a začali jste přemýšlet, proč vlastně chodí křesťan mezi ostatní křesťany. A proč máte chodit do církve.

Nebo jste uvěřili jiným způsobem, třeba díky svým kamarádům, kteří vám vydali svědectví o tom, co pro ně život s Bohem znamená. Nebo vás oslovila kniha. Způsobů, jak člověk uvěří, je spousta, a každý člověk to má jinak.

Přstavte si církev nebo společenství křesťanů jako velký ovčinec. Je v něm spousta oveček, a protože jsou pěkně pohromadě spolu a na pastvě si je ohlídá jejich pastýř, nemá na ně vlk šanci. Dá se říct, že jsou v bezpečí. Jestliže by byly ovečky na pastvě samy, některá z nich by se zatoulala, pak by si na ni vlk velmi lehce troufnul.

Podobně je to s lidmi. Někteří křesťané si říkají, že nikoho nepotřebují. Vždyť si mohou věřit, jak chtějí. Bibli si čtou, modlí se, tak proč by měli ztrácet čas chozením do kostela nebo nějakého společenství, kde jim někdo bude říkat, co mají a nemají dělat.

Jenže - na člověka na světě číhá spousta pokušení. A je tak snadné jim podlehnout. Vždyť jej přece nikdo nevidí. Jenže zapomíná, že Bůh vidí vše. Stačí tak málo a člověk se v tom světě ztratí, ani neví jak. Bohu se začne vzdalovat a vzdalovat, až od Něj odejde úplně. Ztratí se, jako ta zatoulaná ovečka.

V církvi si lidé všimají jeden druhého. Když vidí, že někdo strádá, pomůžou mu. Když vidí, že se někdo vydal na špatnou cestu, ale neuvědomuje si to, můžou jej na to upozornit a pomoci mu tak zpátky.

V neposlední řadě - už v Bibli je psáno o církvi. O tom, jak je důležité mít společenství s dalšími křesťany, vzájemně se posilovat, vzájemně si pomáhat. Církev se dá přirovnat k rodině, kde také o sobě víme, zajímáme se o sebe navzájem, stojíme při sobě, pomáháme si.

Dalším důvodem, proč se scházet s ostatními křesťany, je společná modlitba. Křesťané se společně modlí za své problémy, ale také za naši zem, za to, co se děje kolem nás a nemělo by nás to nechávat lhostejnými.

V církvi si můžeme vyslechnout kázání, které nám objasní různé pasáže z Bible, které nás povzbudí. V církvi křesťané také společně zpívají - říká se tomu chvály. Těmi chválí Boha za vše, co pro ně udělal. V církvi se společně setkávají děti při různých aktivitách, rovněž mládež. Jezdí spolu třeba na hory, na vodu apod. Své aktivity mají i dospělí.

Církev, to není kostel, to není budova. Je to společenství lidí, kteří mají společný cíl.

Ivana

Zajímavé je, že ti, kteří v Boha nevěří, na něm pořád něco vidí.

Jedním z důkazů Hospodinovy dokonalosti je, že nás nechá dělat chyby.

Ach, ta čeština. Mnoho slov nemá kořeny v Česku, ale mají svůj původ v jiných zemích. Nejčastěji v Německu, v Anglii. A my je pak někdy ani neumíme správně napsat.

Jsou slova, na kterých snad ani nelze nic gramaticky pokazit, nelze je jen tak přetvořit, zkomolit. Třeba zrovna slovo. Asi budete souhlasit, že těžko někdo napíše třeba zlovo nebo slóvo, slovó. Ale pak jsou slova, která komolíme vesele, jak se dá. Na několik z nich se nyní podíváme.

Chcete si koupit na bazén nebo do divadla permanentku nebo permanentku? Samozřejmě, že to druhé je správně. Přesto lidé často v tomto slově chybují, ačkoliv běžně používají výraz permice, aniž by je trklo, že v delší verzi by tudíž mělo být logicky jako první M.

A máte rádi cerel? Nebo spíše celer? Opět druhý výraz je správný.

Že neexistuje kardamon, nýbrž kardamom? Ano, kardamom je správně.

Pokud vám někdo poví, že masíčko, které právě připravuje, je vykoštěné, neznamená to, že to provedl koštětem. Jen si neuvědomuje, že maso lze pouze vykostit.

A jakpak pojmenujete jiným výrazem kolo? Že bycicl? Ale to snad ne. Správně je to samozřejmě bicykl.

Byla už ti někdy hamba? No, nemohla být. Protože ti mohla být jediné hanba (stačí si říct přídavné jméno hanebný a hned máš jasno).

Čeká tě svadba? Řekla bych, že ne. Že tě totiž čeká svatba (stačí si říct přídavné jméno svatební).

Stejně u slova modlitba. Určitě se chceme modlit a ne modlidi. Takže správně je modlitba.

Máte rádi med z pampelišek? Já mám ráda med z pampelišek.

Někteří lidé jsou prý spontální a taky humánní. Nevím jak vy, ale já znám lidi, kteří jsou spontánní a humánní.

No, to už ani nemluví o lidech, kteří píš karkulačka místo kalkulačka, hořice místo hořčice, žízeň místo žízeň, mražák místo mrazák, nechty místo nehty, žlíce místo lžice, součastnost místo současnost, zrdcadlo místo zrcadlo...

Pletete si, kdy používat výraz status a kdy statut? Oba výrazy jsou správné. Jen je potřeba vědět, co který znamená. Zde vysvětlení: status je stav věcí (poměrů, osob), jaký je v jisté době. Například poválečný status v Evropě.

V lékařství je to stav pacienta, protokol o stavu pacienta.

V právnických textech se tímto slovem označuje postavení osoby nebo organizace určené souhrnem jejich práv a povinností. Statut jsou stanovy, pravidla, předpisy pro zřízení a jednání nějaké instituce, např. organizační statut, statut podniku, firmy, hospodářské organizace.

Všímejte si, jak mluvíte, jak píšete. Možná zjistíte, že výše uvedená slova taky pěkně komolíte.

Ivana

Gelové kuličky

Až si tohle přečtete, už nikdy ty „malé balíčky“ nevyhodíte!

Malinké sáčky, které vždy najdete v krabici s novými botami, ale i u jiného zboží, skrývají jedno obrovské tajemství. Až se dočtete, co to je, určitě se jich už nebudete jen tak zbavovat. Tyto sáčky plné oxidu křemičitého jsou skoro ve všem, co si dnes koupíte. Na nich najdete vždy obrovský anglický nápis, abyste je nejedli (DO NOT EAT). A také většinou ihned letí do koše. Je zde však několik důvodů, proč byste se těchto balíčků neměli v žádném případě zbavovat.

Mohou zachránit utopený mobil:

Pokud se vám utopil telefon ve vodě, ať už v záchodu, nebo řece, asi si myslíte, že je rovnou na odpis. Zkuste však ještě před koupí nového telefonu poškozený telefon dát do igelitového sáčku společně s těmito malými balíčky. Oxid křemičitý vysaje ze zařízení veškerou vlhkost.

Uchovávají vaše vzpomínky:

Chcete si na dlouhou dobu uchovat vaše nezapomenutelné vzpomínky, které jste zachytili na fotografiích? Schovejte tyto balíčky do krabice s fotografiemi a již nikdy se k nim nedostane žádná plíseň, vlhkost, nebo jakékoliv bakterie, které by je mohly zničit.

Všude to voní:

Jestli chodíte pravidelně cvičit, tak vás jistě potěší i jejich schopnost absorpce zápachu. Stačí dát tento malý balíček do vaší sportovní tašky, ve které máte propocené věci na sport. Gelové kuličky pohltnou veškerou vlhkost a s ní i všechny zápach z oblečení.

Čerstvá dýně:

Možná to znáte, když vyřezete na ozdobu dýni a ona vám během pár dnů uschne, shnije a rozpadne se? Tak tomuto už je konec. Dejte do ní pár pytlíčků a zajistíte si tak o něco déle hezky vypadající dýni.

Nejčistější přední skla od vašeho auta:

Zamlžuje se vám v zimě přední sklo u vašeho rodinného auta? Někdy rodiče ani nemůžou odjet, pouští větrák na plný výkon a všichni doufáte, že se skla brzy odmlží. Toto ale můžou opět vyřešit tyto malé pytlíčky s gelovými kuličkami umístěné na palubní desce vozidla.

Míša

Věděli jste?

Člověk mrkne asi 12 000x denně.

Přežít se dá bez žaludku, sleziny, 75% jater, 80% střev, bez jedné ledviny a jedné plíce.

Úsměv je jednodušší než kyselý výraz. Zatímco při mračením člověk využívá 43 svalů, při úsměvu jen sedmnáct.

Na každém čtverečním centimetru těla je asi 5 milionů bakterií.

Jména a příjmení

Kdo se jmenoval jinak, než známe:

Dominik Hašek se původně jmenoval Dominik Kaštánek. Když mu byly dva roky, jeho matka se rozvedla a v deseti letech pak Dominikovi nechala změnit jméno podle svého druhého manžela.

A tady jsou další, o kterých možná ani netušíte, že se jmenovali původně zcela jinak:

Anna K: Lucianna Krecarová

Martin Maxa: Ivan Varga

Heidi Janků: Heidi Hantlová

Xindl X: Ondřej Ládek

Ladislav Pešek: Ladislav Pech

Nataša Gollová: Nataša Hodáčová

Jiří Voskovec: Jiří Vachsmann

Franco Nero: Francesco Sparanero

Nicolas Cage: Nicholas Coppola

Petr Bezruč: Vladimír Vašek

Ivan Olbracht: Kamil Zeman

Ota Pavel: Otto Popper

Antal Stašek: Antonín Zeman

Mark Twain: Samuel Langhorne Clemens

Gustáv Husák: Augustin Husák

Víte, jaká příjmení jsou v jednotlivých evropských zemích nejpočetnější?

ČR: Novák, Svoboda, Novotný.

Záleží na krajích. Nováci vedou ve většině krajů s výjimkou Plzeňského (tam je nejčastější příjmení Černý), Jihomoravského (tam vede Svoboda), Olomouckého (Pospíšil) a kraje Vysočina (Dvořák).

Portugalsko: Silva. Jméno pochází z latiny a znamená „dřevo“ či „les“.

Španělsko: Garcia. Znamená „mladý“.

Irsko: Murphy. Což původně znamenalo „námořní bojovník“.

Anglie: Smith. Tedy „kovář“.

Norsko: Hansen.

Švédsko: Johansson.

Německo a Švýcarsko: Muller. Tedy „mlynář“. Zároveň jde o páté nejrozšířenější příjmení v Rakousku.

Itálie: Rossi. Tedy „červený“ či „zrzek“.

Rakousko: Gruber. Odkazuje na člověka, který pracuje v dole.

Slovensko: Horváth. Původně tedy „Chorvat“, nebo-li člověk, který přišel z Chorvatska.

Bělorusko: Zajac.

Rusko: Smirnov.

Maďarsko: Nagy. Tedy „velký“ či „vysoký“.

Slovensko: Novak.

Chorvatsko: Horvat. Původně Hrvat, tedy Chorvat.

Makedonie: Stojanovski.

Bulharsko: Dimitrov.

Řecko: Papadopoulos. Původní význam byl „syn kněze“.

Ivana

Zamilovanost pod drobnohledem

Zamilovanost. Říká se, že je to první fáze vztahu. Že je to nejkrásnější pocit na světě. Že v té době nosíme růžové brýle (kdy toho druhého vidíme jiného, než jaký ve skutečnosti je). Že toto rozpoložení dříve či později odezní. Někteří tento stav dokonce přirovnávají k duševní nemoci nebo vnímání člověka užívajícího drogy. Pojďme se na zamilovanost podívat podrobněji.

Co se s námi děje:

1. Má mě rád, nemá mě rád?

Pocity naprosto šíleného štěstí střídají pochybnosti a nejistota, kdy potřebujete vědět, že i váš protějšek je do vás beznadějně zamilován.

2. Abstínění

Potřebujete s objektem své lásky trávit co nejvíc času. Ve chvílích, kdy s milovanou osobou nejste, lze tento pocit přirovnat k abstinčním příznakům či silné droze.

3. Čas

V přítomnosti milovaného vnímáte, že čas letí jako střela, ve chvílích samoty se naopak neskutečně vleče.

4. Intenzivní smysly

Hormony, které se vám vyplavují do těla, s vámi dokážou pořádně zamávat. Vnímáte intenzivně nové zvuky, chutě, vůně.

5. Majetnický pud

Instinkt „nesahej na to, co je moje“ je v této fázi života velmi silný. Nechcete se s nikým dělit a jste schopni urputně i zárlivě bojovat, což může protějšek značně odradit.

6. Únava

S osobou svého srdce trávíte v podstatě každou chvíli. To vás nabíjí tolika endorfiny, že i při vyšší zátěži a menším spánkovém rozpětí nepocítujete žádnou únavu.

7. Sexappeal

Měníte se i pro své okolí, které vás vnímá milejší a laskavější. Protože když jste šťastní, vaše srdce se otevře. Proto jste i přitažlivější, než v dobách „single“.

8. Úspěch

Nový vztah vás podvědomě motivuje i k lepším výsledkům v práci či ve škole. Chcete být za všech okolností skvělí, dokonalí a úspěšní. Díky hormonům máte najednou větší náboj, chuť i odvalu.

9. Sebevědomí

Když zjistíte, že vaše láska vaše city opětuje, vaše sebevědomí vystřelí do nebes. Což má za následek, že se dokážete lépe prosadit.

Jak pracuje mozek?

Muži i ženy mají 12 částí mozku, které jsou společně zodpovědné za milostná vzplanutí. Výsledkem této skupinové spolupráce je uvolnění dopaminu, oxytocinu, adrenalinu a dalších látek do těla. Výzkumy Syrakuské univerzity dokonce vědecky potvrdily „lásku na první pohled“ – že k tomu, abychom se zamilovali, nám stačí pouhá pětina sekundy.

Hledáme svého Avatara.

Americký psycholog Robert Johnson ve své knize Věčný příběh romantické lásky přímo hovoří o nebezpečí, jež vzniká při zaměňování termínů zamilovanosti a lásky. Problémem novodobých vztahů je podle něho přílišné zdůrazňování zamilování a vlastností s ním spojených (vášnivost, osudovost atd.). Jen si vzpomeňme na klasické české pohádky s hlavním mužským hrdinou. Většinou obsahují poměrně dlouhou pasáž o tom, jak hrdina princeznu poprvé spatřil a hned se do ní zamiloval. O jejich pozdějším životě mlčí: „A žili spolu šťastně až do smrti.“

Nebo pohádky dnešní doby, jako jsou Titanic, Forrest Gump nebo Avatar. Mají společnou tuto zhoubnou představu, že někde na světě existuje druhý člověk, kterého vesmír stvořil jako naše chybějící dvojče, a proto jej musíme během našeho života bezpodmínečně najít. A co teprve romantické komedie, jejichž celým obsahem je především vylíčit peripetie, které musí oba hlavní hrdinové překonat, aby se teprve dali dohromady? Pak si padnou do náruče a na plátně naskočí titulky. Kde je dítě, krize středního věku, syndrom opuštěného hnízda?

Zamilovanost není láska ani vztah, je to stav. Láska, kterou všichni potřebujeme a hledáme, je spíše klidným přátelským vztahem s respektem a péčí k druhé osobě. Pravá láska obsahuje prvky vášně, intimity a oddanosti, zatímco zamilovanost poslední dva postrádá.

Neklesejte na mysl, láska existuje!

Také lze už i vědecky dokázat, že skutečná láska existuje. Psycholog Arthur Aron porovnával, co se děje v mozku čerstvě zamilovaných mladých párů a párů, žijících v dlouhodobém manželství a myslí si, že jsou šťastní. Testovaným lidem (čerstvě zamilovaným i lidem v dlouhodobém svazku) předložili vědci fotografie různých lidí, mezi kterými byla zařazena i fotografie jejich partnerů. A při prohlížení fotografií jim měřili aktivitu mozku. Pohled na milovaného partnera aktivizoval u všech stejně – tedy čerstvě i dlouhodobě zamilovaných – centrum v mozku, které má na starosti produkci hormonu dopaminu. Překvapivá skutečnost, že lidé, kteří tvrdí, že jsou i po dvaceti třiceti letech se svými partnery šťastní, mluví pravdu, se potvrdila. Zamilovanost, když odezní, se může přetvořit ve zcela jinou kvalitu a hodnotnější záležitost: celoživotní partnerskou lásku. O lásce ale přišťe...

Míša

Láska je plamen, který zahřívá; vášně je požár, který ničí.

Hubička neudělá Kubíčka.

Láska se projevuje činy, ne řečmi.

Láska je jedna, ale sídlí ve dvou srdcích.

Hladové srdce je horší než hladové břicho.